

FATİH CEM GÜLBENT

AKIL
ODALARI

DE
X

DEX'TE YAYIMLANAN KİTAPLARI

Gecenin Gizemli Oyunu

Paradokya

Sırlar Geçidi

Düşler Ülkesi

AKIL ODALARI

Yazan: Fatih Cem Gülbent (fatihcemgulbent.com)

Editör: Senem Kale

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Kasım 2024 / ISBN 978-625-6932-93-7

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

AKIL ODALARI

FATİH CEM GÜLBENT

DE
X

*Aklımdaki En Özel Odanın Sahibine,
Eşim Defne Büşra'ya...*

“Bu kurgu her an yaşanabilme ihtimali olan bir olaydan uyarlanmıştır.”

DEX KOPYA

Tedirgin adımlarla indiği merdiveni yarıladiğında durakladı. Zifiri karanlığa davet edercesine aralanmış kapının ardındaki siyahlığa doğru baktı. Ortamdaki tım sesleri kesmek için elinden gelse nefes dahi almayacaktı. Sadece karanlığa odaklanmak istiyordu. Yakalamak istediği kişinin, birçok sırrı barındıran zifiri karanlıkta olduğundan emindi. Bunca abaladıktan sonra elinden bir kez daha kaçırmak istemiyordu.

Merdivenin loş ışığının gittikçe azaldığını fark etti. Sanki karanlık üzerine doğru geliyordu. Her Őeye rağmen gızlerini kapıdan ayırmadı. O anda ortamın sessizliğini bozan soru ile irkildi ve merdiven korkuluğunu daha da sıkı kavradı.

“Doktor! Şimdi sen mi beni yakaladın yoksa ben mi seni?”

Nefes aliş verişi hızlandı. “Burada olduğunu biliyordum” diye fısıldayabildi kendi kendine. Kapı ardında bekleyen kişi, bir kez daha merakla sordu.

“Ne oldu Doktor? Yoksa karanlıktan korkuyor musun? Cesaretin varsa içeri gir.”

Doktor, yutkunup boğazını temizledi ve bir basamak daha inerek seslendi.

“Işığı yakmanı istiyorum. Seni gırmeden nasıl yardımcı olabilirim?”

“Işık mı? Aklında o kadar çok soru var ki Doktor, bu sorulara cevap bulamadığından ışığı gıremiyorsun. Her yanın karanlık sanıyorsun. Hem senden yardım isteyen kim? Asıl yardım edilmesi gerekenin kim olduğunu biliyorsun.”

“Öyle mi düşünüyorsun? Ya benim aradığım kişi sen değilsen?”

“Bunu içeri girmeden bilemezsin. Hem unutma, karanlıkta maskeler belli olmaz.”

Bir basamak daha inen Doktor, bir kez daha sessizliğin ortasında kaldı. Bodrum katındaki odanın aralanmış kapısından içeriye girmeden aklındaki tüm sorulara cevap bulamayacağını biliyordu.

“En azından kiminle konuştuğumu bilmek istiyorum!”

Kapının ardından ses gelmedi. Biraz daha bekledi fakat cevap alamadı. Birkaç basamağı hızla inip zemine bastuktan sonra karanlığa doğru döndü. Hem meraklı hem de tedirgin adımlarla kapıya yürüdü. İçeri girmekten kendini alıkoyamayacağını biliyordu. Yine de zaman kazanması ve birazdan yaşanacaklara karşı, önceden hazırlıklı olması gerektiğini düşünerek, az önceki son isteğini yineledi. Ardından birkaç soru daha sormayı planlamasına rağmen sessizliğin karanlıktan önce her yanını sarmasıyla suskunluğu tercih etti.

Doktor, kapıyı ardına kadar araladı ve karanlığa iyice odaklandı. Bulunduğu yerin ışığı bile içeriye tesir edecek şiddette değildi. Tam adımını atacakken vazgeçmek istedi fakat geriye de dönmeyeceğini biliyordu. Bu, o âna kadar yaşadığı ilk tereddüttü.

Karanlığa doğru attığı adımla etrafının aydınlanacağını sansa da siyahın, içine girenleri yutan bir bataklık gibi üzerine doğru gelip her yanını sardığını gördü. Bu yaşadığını bir çeşit sinestezi olarak algıladı. Sesleri kokluyor, şekilleri tadıyor, renkleri duyuyor ya da hareket ettiğini hissediyordu adeta.

Kendini karanlığın içine bıraktığında oda kapısı ardında kaldı. Elini ileriye doğru uzatıp karanlığı hissetmeye çalıştı. Bileğinden ötesini göremiyordu. Kolunu kendine doğru çektiğinde parmaklarının hareketini gördü. Bir kez daha uzatıp tekrar yok olduklarına şahit oldu.

Kalp atışlarının hızlanmaya başladığını hissetti. Ya ışığı yakmalı ya da bu odadan çıkmalıydı. Bir metre önünü göremeyecek kadar zifiri karanlığın içinde düğmeyi bulması neredeyse imkânsızdı. Düğmeyi bulmak için arkasını döndü. Eğer ışığı açacak bir düzencik bulamazsa bir an önce dışarıya çıkıp bu kasvetli ortandan uzaklaşmayı düşündü.

Ne olduğunu anlamadığı bir anda oda kapısı büyük bir gürültüyle kapandı ve Doktor'un gözlerindeki son ışık karanlık tarafından yutuldu. Ellerini etrafını saran siyahlığı dövercesine savururken göğsünde hissettiği darbeyle dengesini kaybetti ve hızla geriye doğru savruldu. Düşmemek için adımlarını hızla attı fakat birkaç metre sonra çarptığı nesneyle hızı kesildi ve birden oturdu. Sandalye, Doktor'un duvara ya da başka bir nesneye çarpmasına engel olmuştu.

En ufak bir ışığın bile olmadığı odada bir anda, elleri zorla arkaya götürüldü ipe bağlanmaya başlandı.

"Neler oluyor? Ne yapıyorsun? Bırak beni!"

Doktor çırpırsa da gücünün yetmeyeceğini anladı ve bağlandığı sandalyede nefes nefese oturmaya başladı.

"Sana karşılama töreni hazırlamak isterdim Doktor ama imkânım bu kadar. Kusuruma bakma. Bu arada bana Gölge diyebilir ve tanıştığımıza memnun olabilirsiniz."

"Hemen beni çöz ve ışıkları yak! Suçlarına bir yenisini daha ekleme."

"Daha yeni gelmişsin ve hemen ışıkların yanmasını istiyorsun Doktor. Biraz muhabbet etsek, beni yakalamanın keyfini çıkartsan mesela, olmaz mı?"

Doktor, ellerini zorlasa da ipten kurtaramadı. Karşısındaki kişi iyice yaklaştı, neredeyse burun buruna değeceklerdi.

"Nefesimi hissediyor musun?"

Doktor cevap vermedi. Kendi nefes alıp vermelerini düzenlemeye çalışıyordu. Başını yana çevirdi. Kendini Gölge olarak tanıtan kişi biraz geri çekildi ve odada yürümeye başladı. Ayak seslerinin yükselip alçalması, Doktor'u sandalyenin etrafının açıklık olduğu ya da geniş bir odada bulunduğu kanaatine ulaştırdı.

"Eğer karanlıktan korkuyorsan Doktor, sana tavsiyem, gölgeleri kucakla. O zaman siyahın dost canlısı olduğunu göreceksin."

"Gölge mi? Işık olmadan gölge anlam kazanamaz. Yani burada hükmün yok!"

"Öyle mi diyorsun? Madem hükmüm yok neden buradasın Doktor? Neden polise haber vermedin de kendin geldin?"

Doktor, tam cevap vereceken Gölge yeniden konuşmaya başladı.

“Ben söyleyeyim. Şimdi birkaç soru soracaksın, ben de garip cevaplar vereceğim ve bir kaniya ulaşacaksın. Ardından bana paranoid, şizoid, borderline ya da obsesif kompulsif gibi kişilik bozukluklarını tanımlayacaksın. Bana uyguladığın terapi ile kahraman olacağımı düşünüyorsan...”

“Boşuna uğraşma mı demek istiyorsun?”

“Hayır, tam tersine! Doğru yerdesin. Fakat zaman kaybı yaşamamı istemiyorum. O yüzden işini kolaylaştırıp sana yardım etme niyetim var.”

Odada Gölge'nin adımları tekrar duyuldu ve bir sandalye sesi ile kesildi. Gölge'nin oturmuş olacağını düşünen Doktor ilk ve en önemli sorusunu sordu.

“O üç kişiye ne yaptın? Nasıl ortadan kayboldular? Asıl öğrenmek istediğim bu!”

“Üç mü dört mü Doktor?”

“Nasıl yani! Bir kişi daha mı var?”

Kısa bir sessizliğin ardından:

“Ben üç kişi üzerinde çalıştım ama dördüncü de yanında promosyonu oldu. Hem bu en son soracağın soru olmalı Doktor! Ben sana katil uşakmış desem ve sonunu söylemiş olsam heyecanın bir anlamı kalır mı? Sana çıkışa giden yolları göstereceğim sen de adım ilerleyeceksin.”

“Peki o zaman kuralına göre oynayalım.”

“Oyunları severim. Madem kabul ediyorsun, oynayalım bakalım.”

Doktor, bir-iki deneme ile sandalyesi üzerinde kendini zorladı ve ellerini bağlı bulunduğu ipten kurtarmaya çalıştı.

“Öncelikle beni çözmeni istiyorum.”

“Kuralına göre oynayalım demedin mi Doktor? Ne de çabuk sözünden döndün? Bu benim kuralım ve canım bu şekilde istiyor. Önce sen beni çöz ki ben de seni çözeyim.”

“Peki, lambayı yakmanı istesem!”

“Işıkları sevmiyorum. Çünkü odada bir ayna var. Aynaya baktığımda gerçek yüzümü göremiyorum ve bu beni rahatsız ediyor. O yüzden Gölge’yim.”

“Tamam, anlaşıldı. Demek ki her şey sana bağlı. Anlat bakalım. Ben de bu anlattıklarından yola çıkıp bir sonuca ulaşayım.”

Gölge ciğerlerine yavaşça doldurduğu havayı aynı hızla geri bıraktı. Ses oda içerisinde yankılandı. Doktor, sesin geldiği yöne doğru dönük olsa da kendi bedenini dahi göremediği bir karanlığın içinde Gölge’nin anlatacaklarına kilitlendi.

“Şimdi sana aradığın kişilerin ortadan kaybolma hikâyesini anlatacağım. Eğer ışıklar açılmadan bu olayların nasıl gerçekleştiğini anlarsan, söz veriyorum seni bırakacağım ve beni yakalamana izin vereceğim. Eğer ışıklar açıldığında hâlâ karanlıklar içerisindeysen o zaman senin için endişe duyacağım ve bir doktora görünmeni tavsiye edeceğim.”

Gölge’nin gizemli ve kafa karıştırıcı konuşmasından sonraki alaycı gülüşü Doktor’un sinirlerini iyice gerdi. Tek taraflı koyulan kurallar zincirinin bir yenisini daha açığa çıkmıştı ve bu giderek sıkıntılı bir duruma sürükleneceğe benziyordu. Şimdi karşı çıksa itirazı yine kabul görmeyecekti ve kuralların Gölge tarafından koyulduğu gerçeğini bir kez daha anlayacaktı. O hiç ağzını açmadı ve dinlemeye devam etti.

Parmak uçlarıyla ayırdığı perdenin şeritlerini bırakan Cem, çalışma masasına doğru ilerlemeye başladı. Beklediği misafirin geldiğini görmüş ve ortalığı toparlaması için birkaç dakika zamanı kaldığını anlamıştı.

Öncesinde yaptığı kurgu ve aldığı notları masanın bir ucuna itti ve alelacele düzene soktu. Kalem kutusu ile müsvedde kâğıtları ise ortaya çekti. Beraber yaptıkları çalışmalara bir yenisini ekleyecekleri sıradan bir gündü fakat bugünün diğerlerinden daha farklı olmasını istiyordu.

Göz ucuyla ofisini kontrol etti. Koltuk takımı düzenli, sehpanın üzerindeki süsler yerindeydi. Ortamın havası da dinlendiriciydi. Çalışma esnasında hiçbir dikkat dağıtıcının kurgularına engel olmasını istemiyordu. Son olarak kıyafetine bakıp bir ucu sarkmış gömleğini düzeltti ve duyduğu sesle kapıya yöneldi. Kapıyı açmaz karşısındakinin güler yüzünü ve ardındaki geç kalmışlığın mahcubiyetini yaşayan mimiklerini gördü.

“Çok bekletmedim değil mi? Bildiğin New York trafiği işte. Kusura bakma.”

“Hoş geldin Martin. Seni beklerken ben de bir yandan çalışmaya odaklanmışım. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım.”

Martin, üzerinde biriktirdiği sıkıntıyı Cem’in güler yüzle karşılamaının etkisiyle kapıyı ardında bırakıp içeri girdi. Çantasını koltuğun üzerine atarak ceketini çıkartıp askılığa astı. Merak içerisinde çalışma masasının kenarına geldiğinde Cem’e baktı.

“Aldığın notlar kurgu ile ilgili mi?”

Cem, kâğıtlara odakladığı sırada, göz ucuyla Martin'in içlerinden birini seçip eline aldığı gördü.

"Sen gelmeden önce yeni bir kurguya başladım. Nasıl şekilleneceğini henüz planlamadım. Gördüğün notlar, aklıma gelenleri yazıp biriktirdiklerim. Bazen çoğunu kullanmıyorum ama bana yeni ufuklar açtıklarına inanıyorum."

Martin, kâğıttaki cümleyi okuyup yazara baktı.

"Son yazdığın nottaki söz Jül Sezar'a ait değil mi?"

"Evet! Bir filmin başlangıç sahnesinde kullanmışlardı. Benim de aklımda kalmıştı ve az önce not aldım. Bence dikkate alınması gereken bir söz."

Martin, kâğıdı elinde tutarak derin bir nefes aldı ve Cem ile göz göze gelip hafifçe gülümsedi. Biraz heyecan ve biraz da tedirginlikle çalışma masasına göz gezdirdi.

"Bugünkü kurgu için sabırsızlanıyorum."

Cem gülümsedi ve karşısında duran yazar adayının hislerine ortak oldu.

"Edebiyat, sözcüklerle okuru yakalama sanatıdır Martin. Onların kalbine giden yollar üzerinde kilitler vardır. Yazar ilk kilidi merak duygusuyla açar. Sonrakiler ise karakterlerin onlara hissettirdikleridir. Tüm kilitlerin sonuncusunu ve açılması en zor olanını ise yaptığın kurgu sayesinde aşarsın. Bir kez okuyucunun kalbine ulaşırsan aynı zamanda seni zihninin unutulmazlar köşesine de taşıır."

"Merak, karakter ve kurgunun ön planda olduğunun farkındayım ama etkileyici bir hikâye yazabilir miyim bilemiyorum. Senden yardım istememdeki nedeni biliyorsun."

"Biliyorum Martin. Ben de bugün bu sıkıntını aşmada farklı bir kurguyla yardımcı olmak istiyorum."

Cem, misafirine oturmasını istediği yeri gösterdi ve yanındaki sandalyeye de kendi oturup boş kâğıdı önüne çekti. Kâğıdın ortasına bir yuvarlak çizdi.

"Elimize kalemi aldığımız andan itibaren yazmaya başlamamız çoğu zaman erken tıkanıklık yaşamamıza neden olur."

"Peki, ne yapmamız gerekir?"

“Öncelikle bakış açımızı genişletmeliyiz. Mesela bu kâğıtta ne görüyorsun?”

Martin, beyaz kâğıttaki yuvarlağı inceleyip yeniden Cem’e baktı.

“Bir çember!”

“Başka?”

“Başka mı?”

Biraz düşündü ve aklına gelenleri sıraladı.

“Dünya, Ay, top, elma... diye artırabilirim.”

“Evet doğru. Tekerlek, para ve bilekliği de ben ekleyeyim. Fakat sana Meksika şapkası takmış birinin yürüdüğünü ve bizim ona tepeden baktığımızı söylesem gözünde canlandırabilir misin?”

“Evet! Hikâyeleştirmek gördüklerine daha derin anlamlar katabiliyor.”

“Anlatmak istediğime yaklaştın. Bizim de aklımızdaki şekil ya da kurguların daha derin anlamlarına inmemiz için kendi sınırlarımızdan çıkmamız gerekir.”

Martin, anlamaya çalışan yüz ifadesiyle Cem’e baktı.

“Sınırdan çıkmak mı?”

Cem elindeki kalemin ucunu çemberin içindeki bir boşluğa dokundurdu.

“Hepimiz sınırlarını çizdiğimiz dünyamızın içerisinde yaşıyoruz. Özgür olduğumuzu düşünsek dahi içten içe kurduğumuzun farkında olamıyoruz. Ailemizin, arkadaşlarımızın, işimizin, sosyal ve kültürel çevremizin hatta duygularımızın oluşturduğu çemberler içinde sıkışıp kalmışız. Bu çemberleri aşma çabamızın aksine duvarlarını daha da kalın örme derdindeyiz.”

Martin ilgisini çeken konunun merakıyla sordu.

“Sebebi?”

“Korkudan! Çember olmadan kendimizi daha savunmasız hissediyoruz. Bu bilinçaltımızın bir tuzağı aslında.”

“Bu durumda ne yapmamız gerekiyor?”

“Bu çemberleri tamamen ortadan kaldıramayız. Fakat duvarlarına küçük delikler açıp nefes alabiliriz. Yoksa sınırın içinde kalırsak içten içe kururuz ve...”

Cem ile Martin göz göze geldi ve Cem iki elinin parmaklarını uca getirip birleştirdikten sonra birden açtı.

“Puf! Silinir gideriz.”

Martin, düşünceli bir şekilde başını kâğıda doğru çevirdi ve çembere odaklandı.

“Bu sınırı nasıl aşabiliriz?”

“Gelelim heyecanın başladığı yere. Bunu kendimizden örnek vererek açıklamak istiyorum. Bizler kurgu yapan insanlarız. Sürekli kendi bilinçaltımızı çözümlenmeye çalışırsak ve tanıdık olan şeylere sadık kalırsak, belli bir süre sonra sıradanlığa mahkûm oluruz ve okuyucuya beklenmedik bir heyecan yaşatamayız. Okuduğumuz bir kitap, yaptığımız bir araştırma ya da dinlediğimiz bir hikâye farklı dünyaları tanıma adına açtığımız deliklerdir ve buradan nefes alır, ruhumuzu dinlendiririz. Bunun için sırların peşinden gitmemiz gerekir. Bilirsin, bir yerde gizlenmiş sırlar varsa o yer gizemli demektir. İşte çemberin bu bölümleri daha yumuşak ve aşması daha kolay olan yerlerdir.”

“‘Sıradan’ değil ‘Sır adam’ olmak mı gerek diyorsun?”

“Evet, demek istediğim bu. Bazen bir merak tutar elimizden ve bakarız ki bir yolculuğa adım atmışız. Kendi kabuğumuzu kırıp farklı sırlara açılmışız. Aklını kurcalayan sıkıntılara gelecek olursak... Bugün senin kurgu çemberini kırıp biraz olsun nefes almanı sağlamak istiyorum Martin.”

Martin, derin bir nefes aldı ve yüzündeki umutsuz ifadeyle yaza baktı. Zihnindeki kara bulutların içerisinde çakan şimşekler dahi umutlarını aydınlatmaya yetmiyordu. Yine de kelimelerin gücüne tutunup Cem’e güvenmekten başka çaresi yoktu.

“Bu çemberin sınırlarının korkularımızla örülü olduğunu söylemiştin. Beklenmedik bir kırılma ânında ya korktuklarımız üzerimize gelirse! Güvenli olduğumuzu düşündüğümüz yerde savunmasız kalırsak!”

“Şu andaki kuşatmadan memnun musun?”

Martin’in yüz ifadeleri bu kez soru işaretleriyle doldu.

“Duvarlar iki yüzlüdür Martin. Eğer bir engelle bakıyorsan neredede olduğunun önemi yoktur. Farkındaysan sürekli çemberin du-

varına odaklandık. Yani güvenli hissettiğimiz yerde dahi olsak hep bir tedirginliğimiz var. Yanılıyor muyum?”

Başını sallayan Martin, Cem’in söylediklerini onayladı.

“Yani bu sınırları aşarsam, yıllarca zihnimi meşgul eden korkularımdan da uzaklaşabilecek miyim?”

“Eğer bir kırılma ânı yaşarsan önünde iki seçeneğin olacak. Ya seni sıkıntıya sokan problem ile yüzleşeceksin ya da peşine düşeceğin sır için sınırı geçeceksin.”

Martin, heyecandan titreyen ellerini sıktığında avucunun içinde unuttuğu kâğıdın hışırdamasını duydu. Jül Sezar’ın sözüne bir kez daha baktı ve gözlerini çembere odaklayıp az önce okuduğu sözü fısıldadı.

“En büyük düşmanın, en son bakacağın yere saklanır.”

DEX KOPYA

Crown şirketler grubunun Manhattan'daki merkezinin on dördüncü katında Global Yayınevi CEO'su Mark Donahue, saatini bir kez daha kontrol edip adımlarını hızlandırdı. Peşinden gelen sekreteri ise elindeki programı inceleyip seslendi.

"Bugünkü görüşmeleriniz için karşı tarafa ne söylememi istersiniz Bay Donahue?"

"Yayıncılar Birliği'nin toplantısı olduğunu ve erken ayrılma durumumda onlarla görüşebileceğimi iletirsin. Umarım anlayışla karşılırlar."

"Siz toplantı salonuna varıncaya kadar bir metni ya da bilgiyi hazırlayıp elektronik postanıza göndermemi ister misiniz?"

"Yurtdışı eserlerin sözleşmesi konusunda birkaç madde üzerinde fikir alışverişinde bulunulacakmış sadece. Bu konuda Bay Cooper'dan gereken bilgiyi aldım. İşinize dönebilirsiniz. Duruma göre sizi ararım."

"Peki efendim. Size iyi çalışmalar."

Donahue, ofisinden koridora çıkıp bulunduğu katın asansörüne doğru ilerlerken editör Lissa, başını ekrandan kaldırıp gözleriyle müdürünü takip etti. Yan masadaki çalışma arkadaşının sesiyse kendine gelip toparlandı.

"Aklına bu cumartesi yapılacak toplantı geldi değil mi?"

Lissa, umutsuz tavrına eşlik eden gülümsemesiyle yan gözle baktı.

"Pek umudum yok Catherine fakat sigorta şirketlerinin baskısı belki maaşların düzenlenmesi konusunda etkili olabilir."

“Ben de senin gibi düşünüyorum. Fakat beklentimi artırıp sonrasında üzölmek de istemiyorum. O yüzden kendimi pazar günkü golf turnuvasına hazırlıyorum. Herman ile gideceğiz. Siz de gelsenize.”

Lissa, sıkıntılı bir şekilde nefes aldı ve ağzının içinde şişirdiği anda nefesini yavaşça dışarıya vererek omuzlarını düşürdü.

“Maalesef Catherine, çok işim var. Hafta sonu elimdeki dosyaları bitirmem gerek.”

“Bugün günlerden salı Lissa! Hafta sonuna kadar bitmez mi?”

“Bildiğın gibi değil Catherine.”

Catherine, elini klavyenin üzerinden çekip sinsi bakışlarıyla sandalyesini itekledi ve gülümseyerek Lissa'nın yanına kayarak geldi.

“Yoksaaaa!”

“Yoksa ne?”

“Yoksa yayınevi dışında da mı çalışıyorsun? Dosyalar derken!”

“Haydi ama Catherine, yapma. Nasıl çalıştığımı görüyorsun. Baskı tekrarı kitapların son düzeltmeleri istendi. Ayrıca Daniel Werker'in yeni kitabının ilk bölümleri geldi. Biliyorsun eylöl programına yetişmesi gerek.”

Lissa'nın bir çırpıda verdiği cevabı yaşadığı paniğe yoran iş arkadaşısı, ikna olmamış bir sırtımayla yeniden masasına doğru döndü. Etrafındaki yayıntıyı toplarken gülümsemesi devam etti.

“Heyecanlanınca elin ayağın birbirine karışıyor. Bu halini seviyorum. Rahatlamam için caddenin karşısındaki McGee'de öğle yemeğine ne dersin? Ya da iki blok arkadaki İtalyan restoranı!.. Seçim senin.”

Lissa, ekrandaki saate baktı.

“Bir saatten fazla var. Kararı son anda vermeyi severim bilirsin. Madem seçimi bana bıraktın biraz daha bekle bakalım.”

“Tamam. Kendime kahve alacağım. İster misin?”

“Hayır, teşekkür ederim.”

Catherine, masasından kalkıp koridor boyunca ilerlerken arkasından bakan Lissa yeniden ekranına döndü. Üç saatten fazla kıpırdamadan oturduğu aklına geldiğinde kol ve bacak kaslarının ağrıdığını hissetti. Üzerinde çalıştığı dosyanın son düzeltmelerini

Size meydan okuyoruz. Bu nefes kesici romanın sonunu asla tahmin edemeyeceksiniz!

Karanlık bir oda.

Gerçekler için hayallerini feda eden Doktor.

Hayalleri için gerçeklerden vazgeçen Gölge.

Süre ışıklar yanıncaya kadar.

Doktor'un karanlık odadan kurtulması ve Gölge'yi yakalaması için, tehlikede olan üç kişinin kafa karıştıran bulmacasını çözmesi gerekiyor.

Bir dizi elektronik posta mesajı, yatırım uzmanı Steve'in hayatını altüst edebilecek mi?

Editör Lissa, bilgisayarını ele geçiren korsan ile iş birliği yapıp dünyanın en büyük yayınevini yıkabilecek mi?

Yazarlık atölyesine katılan Martin, kurgu ile gerçek arasında kaldığı anda düşman bir güce ait gizli ajanların saldırısından kurtulabilecek mi?

Öyle bir akıl oyunu ki girdabıyla sizi içine çekecek ve sorulan her soru cevapsız başka bir soruyu doğuracak.

Fatih Cem Gülbent'in İngilizcede yayınlanan son romanı artık Türkçede. Bu eşsiz kurguda belki kendinizi bulacak, belki de aklınızın odalarında kaybolacaksınız. Sizin de ışıklar yanıncaya kadar vaktiniz var.

Unutmayın! Çözemediğiniz her bir akıl odası yeni odaları inşa edecek.

